Година III Самоковъ, Септември 1923 год. Брой 1.

РИЛСКИ ШЕПОТ

ОРГАНЪ НА УЧАЩИТѢ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТѢ ГИМНАЗИИ — САМОКОВЪ

Главенъ Редакторъ Радославъ Кютукчиевъ

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ
Н. Будурова, Р. Манафова, Ц. Данчева, П. Илиева, Ас. Николовъ, Иг. Бризгалинъ, Цв. Поповъ.

Администраторъ Иванъ Димитровъ

Годишно течение, десеть броя — Абонаментъ 25 лева — Излиза месечно.

НѢКОЛКО ДУМИ ЗА РИЛСКИ ШЕПОТЪ

Ето вече две години изминаха отъ сжществуването на единъ тъй много желанъ вестникъ, основитѣ на който се крияТъ въ миналото на нашиятъ училищенъ животъ.

Още отъ рано, идеята за вестникъ се появила средъ ученичкитѣ, които започнали да редактиратъ ржкописния вестникъ „Момшиска китка," а малко по-късно, тая идея се възприема и отъ ученицитѣ,—членове на д-во „Развитие", които започватъ да редактиратъ в-къ „Жило", тоже ржкописенъ вестникъ, който презъ 1909 година се измѣня на печатенъ вестникъ подъ новото име "Ученически листъ." Обаче това не траяло за дълго. Още съ излизанието на първия брой, вестника спрѣлъ, поради финансови причини и пакъ на ново започналъ да излиза стария ржкописенъ вестникъ „Жило," който сжществува и до днесъ.

Прѣзъ 1911 година ученичкитѣ съ помощьта на тѣхната Дирекция, започнали да издаватъ периодическото списание „Пробѣскъ," като органъ на Амер Дев. Гимназия, което продължавало да излиза въ продължение на 5 години.

Това сж данни отъ миналото на нашиятъ училищенъ животъ, които не сж нищо друго, освенъ ранни предвестници на единъ новъ вестникъ, който наново да въплоти всички идеи и блѣнове на нашитѣ предшественици. И най-после преди две години, учащитѣ се при двѣтѣ Амер. гимназии, можаха да се сдобиятъ съсъ собственъ печатенъ органъ — „Рилски Шепотъ."

Наистина само две години надире и ние ще можемъ да се пренесемъ вредъ оная „бурна" година, или по-добре годината на „доброто" и „злото." Това бѣше изключителна година за нашитѣ училища. Наредъ съ нещастието, което имаха да испитатъ, нашитѣ училища бѣха щастливи да дочакатъ и да преживѣтъ, онова крупно и велико събитие, което даде съвсемъ другъ ходъ на живота имъ. Това бѣше тъй да се каже, оня щастливъ моментъ въ който за мигъ се изгради онова, което за редъ години не можеше да се осжществи и, което не даваше поне най-малката улика, че тъй скоро и неочаквано ще стане. . . . Да, само две години надире и ще намеримъ оня щастливъ день, въ който най после се осжществи непостижимия блѣнъ за всички учащи се преди насъ въ тия училища, а именно да имаме собственъ печатенъ органъ. Ето най-после едно истинско щастие за насъ учащитѣ се при Амер. Гимназии.

Неописуема радость обхващаше всѣки, когато въ общата стая на A. S. B. видѣ написано съ голѣми букви „Рилски Шепотъ," които сърдечливо се навеждаха щомъ срещнеха острията и проницателенъ погледъ на *пролѣта* и *пристѣха*. Орисващата му горчиво се изсмѣ на тоя ласкавъ капризъ на Провидението, което захвърли това щастливо цвѣте, откъсвато отъ снѣжната гръдь на величествената Рила, да живѣе вредъ учащитѣ се при Амер. гимназии. И наистина „Рилски Шепотъ" живѣ две години вредъ атмосфе-

рата на младежкиятъ ентусиазъмъ и се пои съ копнежитѣ на туптящитѣ имъ сърдца.

Още съ плахото му излизане на бѣлъ свѣтъ, още съ боязливото му озъртане вѣрѣдъ безграничния хаосъ на нашата вестникарска литература, която всѣки день създава нови вестници и списания и изправа други за да се не върнатъ вече, дадоха се и нему необходимитѣ обяснения за обстоятелствата, при които се е създалъ и целитѣ, които ще преследва. Тия негови цели, прѣко или косвено бѣха засегнати и въ втората му годишнина, която и до сега стоятъ като основа върху, която ще се гради голѣмо бждаще.

Скроменъ, дори наивенъ, безъ претенции на нѣкакъвъ литературенъ листъ, или съ подобенъ нему характеръ, нашия вестникъ продължава да излиза за две години, като носеше у своитѣ колони семейния животъ, по-забележителнитѣ събития, чувства и настроения на нашитѣ училища.

Преди всичко и друго не можеше да се очаква, защото той е органъ на учащи се, които сами го списватъ и сами издаватъ. И въ едно такъво начало на прочки и разни мжчнотии, когато за мигъ се почувствувахме щастливи отъ прекалената щедрость на Провидението, ние неопитнитѣ младежи не можехме да дадемъ изведнажъ истински трудъ на школувана дарба, а наивнитѣ разказчета, разни статийки и малко литература, пълнѣй колонитѣ му презъ тия две години. Все пакъ нашия вестникъ постигна много нещо, макаръ че бѣше придруженъ съ редъ прочки и мжчнотии. Като нашъ ученически органъ той се списваше предимно отъ учащитѣ се. Въ неговитѣ колони се изнесоха първитѣ опити въ областьта на литературата, журналистиката и пр., опити все на млади и неопитни ученици. И тукъ е може би мѣстото, кждето нѣкои отъ тия учащи се ще могатъ да школуватъ пове малко своитѣ заложби, та следъ като излезатъ вѣрѣдъ бурния животъ, да могатъ да дадатъ своето — всѣки споредъ силитѣ си.

Макаръ и малко разпространенъ, нашия вестникъ можа да проникне и между такива натури, които съ най-голѣма нежность се отнесоха къмъ него. Това бѣше за тѣхъ изключително щастие, което за мигъ ги накара да си спомнятъ за минали дни, прекарани нейде тамъ задъ „училищната" ограда, задъ която— сега кипи буенъ младежки животъ, описанъ въ колонитѣ на „Рилски Шепотъ," който за мигъ породи въ душитѣ имъ умиление и тиха скрьбь за тоя „изгубенъ" вече за тѣхъ животъ... Брънката, която наново свързва тия отдавна напустнали нашитѣ у-ща, а сега заджващи се подъ тежкото бреме на живота, е „Рилски Шепотъ." За моментъ той можа да накара тия свършили да се почувствуватъ, че сж частъ отъ тия у-ща, че въвтѣхъ живее още споменътъ за „ученическия животъ." Его една отъ високитѣ и благородни цели, които се възлага на „Рилски Шепотъ," и които за въ бждаще вѣрваме ще може напълно да оправдае.

Ние сме въ началото на една нова годишнина. Какви ще бждатъ целитѣ ни презъ тая нова годишнина? Направо можемъ да отговоримъ, че това, което е опредѣлено отъ нашитѣ предшественици

Както казахме и по-горе, нашия вестникъ постигна много нѣщо, макаръ че бѣше придруженъ съ редъ прочки и мжчнотии, но една голѣма мжчнотия, която се изпречваше всѣки пжть предъ бившитѣ редакционни комитети, е плахото и недовѣрчиво чувство на болшинството отъ ученичкитѣ и ученицитѣ, относно списването на вестника. До сега, „Рилски шепотъ" въ повечето случаи, да не кажемъ предимно, се списваше отъ редакционния комитетъ. И сега предъ насъ изпъква затрудняващия въпросъ (който покрай другитѣ технически прочки и финансова криза, става още по-труденъ), какво да се направи щото вестника да бъде по-интересенъ и напълно да отговаря на чувствата, идеитѣ и настроенията на дветѣ у-ща. И за да бъде, наистина, нашиятъ органъ по-разнообразенъ и по-добъръ, необходимо е да се списва отъ повече сътрудници. Нека всѣки, който чувствува, че може да направи нѣщо въ тая область, да не скжпи време и трудъ. Така редакционния комитетъ ще се справи до известна степень съ трудния до сега за него въпросъ — имая достатъчно материялъ, а отъ друга страна ще може да внесе по-голѣмо разнообразие и така вестника ще добие по-голѣма стойность.

Да излагаме нови възгледи и блѣнове относно редактирането на вестника, струва ни се, че е излишно. Ние сме скромни въ нашитѣ претенции, но съ това не искаме да кажемъ, че ние ще вървимъ по единъ и сжщи пжть. Не, съвсемъ не, защото съответнитѣ нужди и времето докарватъ необходимата промѣна. Бждащето съсъ своитѣ нови идеи иска своето. Затова необходимитѣ реформи за по-успешното сжществуване на вестника се налагатъ сами по себе си.

Сега вече, когато предъ насъ стоятъ две пълни годишнини, нѣма мѣсто за обезсърдчение. Напредъ съ нови сили къмъ работа за по-добъръ и по-успешенъ край на една нова годишнина.

ЕДИНЪ НАШЪ УЧИТЕЛЬ

Измежду учителитѣ, които имаме за презъ настоящата учебна година е и г. Д-ръ Ив. Панайотовъ.

Г-нъ Панайотовъ е родомъ отъ Самоковъ презъ 1885 год. Въ IV класъ е билъ ученикъ въ Държавната гимназия въ Самоковъ, а V и VI класове свършилъ е въ Амер. мжжко у-ще. Презъ 1903 г. заминава за Америка и постжпва въ „Park College," когото свършва презъ 1908 год. Следъ завръщането си въ България настанява се като учитель по История въ Мжжкото у-ще, въкъ което престоява една година. После заминава за специализация по История въ Chicago (Америка) за една година и въ Парижъ за две.

Г-нъ Панайотовъ е взелъ участие въ Балканската война, следъ свършването, на която става наново учитель въ Мжжкото у-ще, пакъ по История.

Следъ свършването на Общо Европейската война, въ която пакъ е участвувалъ, за около три години е билъ преводачъ къмъ Американската легация въ София. А презъ 1922 г. заминава за Göttingen (Германия), кждето следъ една година взема докторатъ по История.

И понастоящемъ той е учитель при дветѣ ни училища по История и География.

Г-нъ Панайотовъ живо се интересува отъ училищния ни животъ; отъ ученическитѣ ни организации и въобще всичко свързано съ училищата ни. И той напълно подкрепя сжществуващия демократизъмъ въ Мжжкото у-ще и свободата, съ която разполагатъ учащитѣ се при нашитѣ училища за самоуправление въ ученическитѣ организации. Още повече той е прекаралъ две години вѣрѣдъ тия сгради и взелъ още тогава живо участие въ живота на Д-во „Равните." И ржководенъ дружественъ органъ „Жало," до голѣма степень дължи слогото сжществуване на него. А за презъ тая учебна година Мл. Хр. Д-ва при нашитѣ училища въ него ще намерятъ искрена подкрепа и съчувствие, защото г. Панайотовъ не малко усилия е положилъ за закрепването на това движение въ България, което една напоследъкъ почна да добива по голѣма известность и съчувствие между повече младежи отъ двата пола. Нашитѣ искрени пожелания на г. Панайотовъ, за успешно учителствуване занапредъ.

Фото Ст. Полетановъ

Презъ свободно време — група VI-ци на „рида", намиращъ се до града.

* * *

Пожеланията ми за тая учебна година

Въ началото на всѣка учебна година, почти отъ всѣкиго, ний чуваме благопожелания за нея. Азъ сжщо бихъ искала да пожелая нещо на моитѣ другарки сега, въ началото на тая година.

Три неща пожелавамъ на всѣка една, три неща, които ний тъй често вършимъ, можe-би безъ да се замислимъ какво значение иматъ за насъ.

Четете, пѣйте и се смѣйте.

Да четемъ! Нима ний не четемъ всѣки день уроцитѣ си, по нѣколко страници отъ нѣкой романъ, поезия, или книгитѣ, които разглеждаме по литература!

О, да. Ний всѣки день четемъ и споредъ менъ четеме твърде много, особено книги, които не би трѣбвало.

Азъ ви пожелавамъ да четете книги, които ще ви посочатъ по-високи идеали и биха могли да ви издигнатъ надъ всѣкидневнитѣ дребнавости.

„За да познаешъ живота какъвто си е въ действителность, трѣбва да четешъ такива книги, които рисуватъ и черитѣ страни въ него," казватъ мнозина. Но нима и безъ туй не ни напомнятъ често околнитѣ за това? Защо тогава е нужно и ний самитѣ да ги търсимъ въ книгитѣ и цѣпаме чувствата си съ мисъльта за тѣхъ?

Докато е възможно, азъ ви пожелавамъ да живѣете съ красивитѣ идеали, създадени отъ гении като Ибсенъ, Шекспиръ и др. . .

Азъ ви пожелавамъ да пѣете!

Да пѣемъ, винаги да пѣемъ и следваме примера на нашитѣ прародители, които сж пѣли при скърбь и при радость, при работа и почивка.

Още въ ранни врѣмена отъ люлката до гроба, живота на праотцитѣ ни е билъ придружаванъ съ тжжнитѣ ноти на българската пѣсень.

Нека и ний да не оставимъ да заглъхне тѣхната хубава пѣсень.

Да се смѣете, е моето последно пожелание.

„Ний така често се смѣемъ, не е ли глупаво да се пожелава това?" ще кажатъ много отъ васъ.

Наистина много често се смѣемъ и при все това тъй редко. Неясно си спомнямъ нѣколко думи за смѣха прочетени отдавна въ една книга, които днесъ ми се виждатъ толкова прави.

„Мнозина отъ хората презъ цѣлия си животъ се учатъ да се смѣятъ, но до край не могатъ да научатъ това."

Пожелавамъ ви да се научите да се смѣете.

Тия сж тритѣ мои скромни пожелания за презъ тая година за васъ, моитѣ другарки.

Р. Илиевъ

Референдума въ Самоковъ

На мнозина отъ читателитѣ на Рилски Шепотъ известно е, че на 25 Мартъ т. г. въ Самоковъ биде произведенъ референдумъ за затварянето на кръчмитѣ. И сега следъ като сж се минали отъ тогава около 6 месеца вѣрвамъ, че ще бжде интересно за мнозина да знаятъ, какво стана съ тоя референдумъ.

Както е известно, референдума биде произведенъ за въ полза на въздържателитѣ; и споредъ решението на Общинския Съветъ кръчмитѣ въ Самоковъ трѣбваше да се затворятъ следъ 1 Юлий, следъ като референдума бжде утвърденъ отъ надлежното за това мѣсто. Но времето минаваше безъ да се получи това утвърждение и имаше опасность, щото всички жертви направени за успяването му да отидатъ напразно. Най-после следъ дълги старания положени отъ страна на лица, привърженици на Въздържанието, а най-вече отъ г. г. П. п. Христовъ (членъ на въздър. д-во „Светло Бждаще" при Държ. гимназия) и В. А. Радевъ на тая при нашитѣ гимназии, отъ министра на вжтрешнитѣ работи е получено това утвърждение, едва на 24 м. м. И съгласно утвърдението „70-тѣ кръчми" въ Самоковъ трѣбва да се затворятъ следъ 1 януари 1924 г.

Въ началото на още една учебна година сме. Въздържателната дружина при А. Г. и тая при Държ. гимназия почнаха отново своята дейность, която бѣха преустановили поради лѣтната ваканция. И сега, следъ като референдума вече е утвърденъ, твърде вероятно е нѣкои отъ членоветѣ на тия две дружини да помислятъ че работата на дружинитѣ въ Самоковъ вече е свършена и въобще да ги оставятъ настрана. Ала това не е тъй— Дружинитѣ иматъ още много, даже повече да работятъ, отколкото преди. Защото прилагането на решението ще срещне не малко спънки и всѣка пасивность отъ страна на дружинитѣ при подобни случаи, може да допринесе много за неуспеха на започнатото, но не още напълно довършено дѣло.

А това тѣ (дружинитѣ) ще постигнатъ като не преставатъ постоянно да изтъкватъ предъ съзнанието на гражданитѣ, голѣмата полза отъ затварянето на „*70-тѣ вертеми*" и значението, което това затваряне ще има за издигането на Самоковъ въ духовно и материално отношение.

И тъй не остава нищо друго, освенъ, членоветѣ на тия дружини и всички привърженици на Въздържателната кауза въ Самоковъ, пакъ да съзнаятъ своя дългъ и работейки въ съгласие помежду си, довлекатъ до край дѣлото, започнато преди години и за което толкозъ много е жертвуваво.

Нова ученичка

Първи впечатления

Бе рано есенно утро, когато трѣбваше да се раздѣля съ всичко тъй мило и тъй скъпо за менъ, за да отида въ пансиона. Изглеждахъ всичко, като че за пръвъ пътъ, а сърдцето ми тъпеше въ мжка . . .

Автомобила бе вече навлезълъ въ чудно хубавия планински пжть и азъ се чувствувахъ все по-близо до онова, което тъй много исках да видя, за което тъй много ми бѣха разправяли. А не следъ дълго и голѣмата пансионска врата бе предъ менъ. Тя широко се разтвори и азъ се намерихъ вредъ много, много весели, но съвсемъ непознати за менъ момичета.

Всичко е тъй хубаво, тъй весело; момичетата сж толкова щастливи. Но защо и азъ не се радвамъ съ тѣхъ? О, да, тѣ сж стари ученички, тѣ иматъ приятелки, съ които да споделятъ мжкитѣ и радоститѣ си, а азъ съмъ съвсемъ сама. Но тжкмо когато душата ми тънеше въ мжка за онова, съ което едва се бѣхъ раздѣлила, при менъ дойде една група палави пансионерки, между които азъ скоро се почувствувахъ, като между другарки.

А вечерьта, тамъ подъ дългата сѣнка на кичестата липа, когато градътъ потъваше въ тънки вечерни мъгли, а изъ топлия въздухъ се носеше тихия звънъ на църковна камбана, азъ тихо се вслушвахъ въ пѣсеньта на цвѣтята и една дочувахъ новата си другарка, която ми разправяше за хубавия пансионски животъ. Скоро видѣхъ и много други групи момичета. Тукъ две тихо шепнеха за дългите лѣтни дни, прекарани далечъ една отъ друга; други се заливаха въ смѣхъ, а трети преизпълнени съ обичъ и нежность, потъваха въ бездната на своето минало, щастие, като се бореха да разкъсатъ нежния воалъ на бждащето си.

Колко хубаво е да си тукъ, си мислехъ. Колко приятно е вредъ толкова спяющи лица, далечъ отъ тънещитѣ въ прахъ и димъ голѣми градове.

Провореца на малката стая бе отворенъ и отъ него леко се носеха тъжнитѣ звуци на плачуща цигулка. Тя изплака своята тжга. Пѣсеньта й опиваше, тя отвасяше далечъ, далечъ . . . пламъка на мжката, въ която душата изгаряше и трѣпнеше само преди малко. Скоро лекия зефиръ поде пѣсеньта на звънеца и всичко утихна. Бледитѣ вуали леко се издигаха, носейки смирените молитви на много млади души.

До моята приятелка Руменна

Скъпа ми приятелко, пиша ти въ онези нѣми часове, въ които „устнитѣ замлъкватъ, за да съединятъ душитѣ," както казва Метерлинкъ. А тука тѣ сж особено красиви! Обичамъ ги, защото ми шепнатъ за далечнитѣ дни и ме укрепватъ за бжднитѣ. Чувствамъ се волна и свободна, макаръ, че мнозина мислятъ, че задъ дебелитѣ стени на пансиона, живота е затворенъ. О, не, чудницѣ книги и хилядитѣ интересни и красиви неща, въ които лети и се губи ума ни, душата ни, нима тѣ сж малко?

Сякашъ нова вълна свежесть нахлува въ душата ми и жаждата за тези скъпи съкровища става все по-неутолима.

А толкова много „скъпи съкровища" може да намери човекъ тука, толкова хубави работи могатъ да го погълнатъ всецѣло!

Когато се намеринъ вредъ толкова млади, жизнерадостни хора съ непокътнати души и идеали, далечъ отъ праховетѣ и задушнитѣ атмосфери на голѣмитѣ градове, въ недрата на дивната Рила, изпитвашъ сякашъ новъ светъ въ душата си, новъ порывъ да се боришъ и живеешъ за хубавото. Хората сж заобиколени отъ това „хубаво", но не искатъ да го видятъ, страдатъ, измѫчватъ се, безъ даже да се опитатъ да чуятъ гласа му, да го потърсятъ въ душата си, да го намерятъ.

Милъ е блѣна по красотата, възпѣпенъ е стремежа къмъ нея и скъпо съкровище е той въ душата на „затворенитѣ" пансионерки.

Лала

СЛЪНЧЕВИ ПѢСНИ

I

Съмва. На изтокъ синевата се замрежва съ тънка сѣнка отъ свѣтлина.

Въ долинатa е тихо. И ароматитѣ трени покрити съ бисерна роса и прозрачнитѣ струи на ручея, осѣдналъ безгрѣшната скърбь на спящитѣ лилии — всичко живѣеше своя празиченъ сънь.

Но сребърния воалъ върху мъглитѣ става розовъ пронизанъ отъ пурпурнитѣ лучи на зората, златото върху горитѣ се набистря и — о, ведра сутринь окъпана въ вълнитѣ на странни, фантастични цвѣтя, сънно разтваряше огромнитѣ си, напълнени отъ свѣтлина очи и — като жена обладана отъ страсть, върху копринатa на чийто плътъ трепери тънко покривало отъ червено злато, ти иде-не да позлати вси ливади и поля.

(О, тоя сънь!)

А надъ всичко напудрено съсъ смѣшенъ парфюмъ, тамъ дѣто ослѣпителната снѣжность на планинитѣ се вливаше въ рубиновитѣ устни на небето въ пламенна целувка, цѣфваше огроменъ, кървавъ макъ. О, слънцето!

Азъ излизамъ отъ мойта малка колиба и жадно вдъхвамъ влагата на утрения въздухъ. Изумрудния блѣсъкъ на слънцето въ топли трѣли облива лицето ми, топи свѣтлитѣ капки роса, които се стичатъ по бузитѣ ми и се отразява по ресницитѣ ми въ безкрайни, многоцвѣтни лъчи. Тихо блаженство отъ свѣтлина и нѣжно упоение докосва сърцето ми. . .

Азъ не помня свойто минало. Душата ми разбулва здрача само на единъ споменъ, че въ една съвършено бѣла сутринь азъ заживѣхъ заедно съ благоуханитѣ треви и златнитѣ птици и цѣлия сонмъ отъ блуждаещи същества и душата ми — вечеренъ сънь който обвѣва и най съкровенитѣ вълни на живота ми съ велика печаль — се преле съ ропота на деня и ароматния вкусъ на въздуха въ прозрачната слънчева система от безкрайностьта.

Нощемъ азъ спехъ върху голѣми буци пръсть подъ шепота на южнитѣ нощи, а денемъ азъ скитахъ безгрижевъ и веселъ и пиехъ отъ сладкитѣ сокове на растенията.

И въ тая слмазна сутринь върховна радость проникна в сърцето ми. Азъ се спущамъ надолe. Между златистия пѣсъкъ рѣката властно разсичаше звънката тишина.

Ала аз — странния ловецъ на опадъ и удавени звѣзди, понесълъ в душата си ангелскитѣ химни на една хармония и открилъ сходството между цвѣтята и аромата имъ — туй мистично отношение което съществува между израза на очитѣ, огледали смъртния ужасъ на красотата си и ефекта отъ тѣхния отровенъ парфюмъ — о, азъ не можехъ да гледамъ безъ трепетъ и девствени чувства тържеството на тази природа.

И азъ се разсмѣхъ. Тихъ, лазуренъ смѣхъ разтърси душата ми.

Ха! ха! ха! Азъ се смѣхъ на малкитѣ същества, които пиехa отъ кадифената роса на нощьта и не следѣха съ ведрината на свойте непорочни, свѣтли очи. Азъ допирахъ устнитѣ си до прѣлестнитѣ чашки на цвѣтята и съ затаенъ дъхъ смучехъ тѣхния дълбокъ и влаженъ ароматъ. Ха! ха!

Азъ се скитахъ. Съ мжка изтърпѣвахъ азъ утриньта на своя животъ.

Водитѣ лилии замислено поклащаха плътьта си, запленени въ кристалното отражение на свойта нѣжна скърбь.

А на изтокъ посредъ лумналитѣ плажъци на огроменъ пожаръ зачеваше своя веченъ пжть слънцето.

О, слънцето на моя живот!

II

Нѣщо фатално и същевременно крайно болѣзнено имаше въ нашата срѣща. — Азъ не мога да определя точно необикновеното чувство, което достигна до ужасъ — въ дълбочината на който дебнеше отровния сънь на любовьта — което не обае когато за първъ пжть познахъ зенита на щастието.

То беше въ една топла пладня когато тучните ниви назрѣваха подъ знойнатѣ лъчи на слънцето и широки и продължавати сѣнки умираха въ изкрѣщето вино на природата.

Азъ я срѣщнахъ въ славното лѣто на своя животъ. Лицето ми бѣ опърлено отъ топлия вѣтъръ а въ очитѣ ми пламваше огненото злато на тропическото лѣто. Дървесата тържествено извишаваха своитѣ гранки и вплетени въ времето на потайни сънища тѣ дремеха цѣлувани отъ лъчитѣ на ослѣпителни, фосфорни слънца. Ягодитѣ назрѣваха и дишаха тъмната страсть на пурпура.

Милиони същества празнуваха своя свадбенъ праздникъ.

Азъ вървѣхъ край реката съ широки, тежки стѫпки и мислѣхъ. За този капризенъ здрачъ на нощьта която единичка хвърли върху чара на природата свойта копринена меланхолия. Азъ тъгувахъ по безплодния кущежъ на душата си когото безцелнитѣ блѣсъци на деня и горкитѣ мисли на сърцето не можеха да утолятъ.

Тя стоеше на брѣга. Златото на косите ѝ се сливаше съ кипналото злато на рѣчнитѣ раковини и безсиленъ бѣхъ азъ да различа сиайловото сияние на водата отъ блѣсъка на нейнитѣ очи.

Азъ приближихъ. Очитѣ ми се разширяваха. Тъменъ споменъ дращеше въ тѣхъ. И когато азъ надникнахъ въ дълбочината на очитѣ ѝ азъ съ ужасъ видѣхъ цѣлото пълно море на природата и задремалитѣ сънища на любовта и въ шеметния здрачъ на бездънната нощь, тамъ дѣто начезваше тленната красота на погледа и идваше отровното видение на върховната любовь гледаше съ тъмно ледено лице: смъртьта. И какъ страшно много си припомнихъ отъ свойто минало!

Азъ я попитахъ какъ ѝ е името. — Сънътъ се разведряше.

Нима не разтвори самия день свойто смирено сърдце и промълви съ благоуханията на хиляди и хиляди тропически цвѣтя сжщото име: Лада?

И сѣкашъ въ вълшебството на този мигъ (може би тъй се стори на мойто болно въображение) се прелѣяха ропота на вълнитѣ съ дръсктѣ блѣсъци на слънцето въ дългото, плонително съзвучие: Лада — Лада — което въздъхна и замрѣ въ взора на горестнитѣ лилии.

И азъ прострѣхъ ржце като ранена птица и пздпахъ: Цѣлъ животъ набродихъ азъ въ копнежъ къмъ Тебе. Цѣлъ животъ. Азъ насмукахъ до дъно гжстия медъ на пролѣтьта, менс ме грѣха знойни отминаващи слънца, но твойтѣ очи навѣятъ сънища по-нежни, по-сякли въ чиито кротка мрежа дрѣме цѣлата безлунна нощь на мойто минало и трѣпния споменъ на тоя мигъ, пиянъ отъ бурни спазми.

Азъ не мога да определя бързината на времето, нито формата на предметитѣ които ме заобикаляха. Цвѣтоветѣ на трѣвитѣ и лучеститѣ крѣсъци на деня действуваха на душата ми по нѣкакъвъ особенъ начинъ — лѣчезаренъ и тихъ, подъ влиянието на чийто мрежа азъ се пресѣлихъ въ страната на странenъ миръ, дѣто сивитѣ очертания на живота се сѣкчаваха до крайность отъ разкошни розови вълни, по нѣжни от душата на сребърно бѣлитѣ лилии и по-светли отъ златото на раковинитѣ, вълни — които залюлѣха цѣлата природа въ свойта благоуханна пазжина. И тленнитѣ ми мисли и тленнитѣ ми думи сѣкашъ се прѣлѣха въ таинственния шепотъ на нощьта. И азъ заживѣхъ своята любовь както ее заживѣва съсъ щастие и съсъ скърбь.

Азъ пакъ се скитахъ по гората както въ златния сънь на мойта модра утринь. Тогава луната неподнижно струеше замислена, фантастична скърбь и въ прелестния смѣхъ на листата, нежно осветени отъ дългия луненъ здрачъ, почваше да диша полѣтьта.

А сега подъ всѣка шумка, подъ всѣки листъ азъ чувствувамъ какъ се заражда любовьта. Сутринь тя иде като огроменъ, неженъ сънь, въ чийто прозрачни очи трѣпери тънкия смѣхъ на утрешнитѣ лъчи. Азъ я познавамъ по таинствения трѣпетъ, който стопля душата ми и по тревожнитѣ, засилени удари на сърцето.

Азъ я срѣщамъ въ грациознитѣ стебла на лилитѣ, въ неподвижната скърбь на анемонитѣ и въ ревнивия взоръ на орхидеитѣ — въ всички цвѣта— и тогато азъ потъвамъ въ тъмното кадифе на тѣхнитe чудни очи азъ съ ужасъ виждамъ жълтия пламъкъ, който видѣхъ въ единъ разкошенъ денъ отразенъ презъ здрача на водата въ други две очи. Азъ я срещамъ и в плавната музика на вѣтъра който неизменно вѣе надъ южнитѣ поля и ми шепне за нея и въ благоуханния дъхъ на нощьта, когато листата шушнатъ и рѣката безгрѣшно носи позлатения сънь на забравена, стара легенда. Всѣкъде я срещамъ азъ и тя ми мълви все едно — неизменно и стрѣтно: люблю те! люблю те!

Ехъ, весело бѣ мойто лѣто въ гората! Азъ бѣхъ тогава поетъ. Азъ не познавахъ виртуознитѣ форми на стиха, мене бѣ чужда изкуствената музика на фантазията — но безкрайно щасливъ бѣхъ азъ, по щасливъ отъ всѣки царь — ни грѣцка ни египетски, защото любовьта която ми даде ти — Лада, и слънчевитѣ пѣсни които опиха душата ми съ виното на свойта лира опиваха струни въ сърцето ми и всѣки шепотъ на вѣтъра и всѣки стонъ на луната звънѣха по тѣхъ съ дивенъ звънъ.

И азъ мисля за онази чудна нощь, споменътъ за която дълбоко се отрази въ душата ми и завинаги остана тамъ. Ангелътъ на любовьта витаеше въ тази нощь. Въ самия миръ на природата, въ пражението на луната имаше нѣщо странно което и до сега не мога да си обясня. Цѣлата гора, цвѣтята—всичко бѣ потънало въ нѣкаква тайнствена, сиия сѣнка която повѣваше отъ време на време. Ала това не бѣше топлата, блѣда свѣтлина на луната която плахо бродеше въ просълзенитѣ небеса, нито пъкъ прозрачното сияние на безкрайно звѣздната нощь, а едно особено осѣвѣтление — меко и вълнуващо се бѣ отразило върху пражението на всѣко растение. Цвѣтята поглеждаха изподъ своя златенъ здрачъ съ влюбенъ взоръ, а изъ разкошнитѣ вълни на нощьта изливаше красивия ромонъ на реката, която съ царствено спокойствие влачеше своя позлатенъ сиванъ.

Въ тази нощь седѣхме ние — азъ и мойта скжпа приятелка въ спящитѣ сѣнки на сънуваното злато и можe би бѣ сънь и ноже би бѣ само сънь оня неземенъ мигъ когато азъ, наведенъ надъ блѣдното лице на Лада, подъ шепота на шумящитѣ кипариси изпихъ устнитѣ си въ копринатa на нейнитѣ прозрачни устни и замрѣхъ въ върховно блаженство:

Устнитѣ ти сж лѣтна нощь — топла и благоуханна — която се разтвари и отъ най-лекото докосване на любовьта.

Сърцето ти е мимоза, сърцето ти е утринна сълза въ която се отразява цѣлото море отъ лъчи на деня и безкрайната страсть на южнитѣ нощи.

Но то отмина.

Защото бѣ сънь.

Само сънь.

И върху луннитѣ жици бавно миназаше дългата, топла сѣнка на деня. — Слънцето!

III.

Вѣйтѣ плачущи вѣтрове и нека вашта диша нощь разнесе свещенната пръсть на мойто минало по шумящата пѣна на всички морета!

Азъ съмъ старъ. Коситѣ ми сж по бѣли отъ мъха на стенещитѣ дървеса и по меки отъ пажжина.

Рѣката все така безизлично мъкне свойтѣ уголѣмени, жълти води, вѣтроветѣ сплитатъ горестни вѣнци отъ крѣсъци, а падащитѣ есенни листа ярко озарени отъ пурпурнитѣ сияния на повръкналото слънце скърбно падатъ и съсъ свойта тъмна орись навѣватъ печалнитѣ мисли за вѣчния сънь.

Октомврий е.

Еѣ! верѣдъ златния здрачъ на тая жжна есень потъва и хубавия споменъ на мой день.

Понѣкога азъ чувствамъ на сѣне какъ ме галятъ нежнитѣ треви и мога ли да си не спомня за тихитѣ докосвания на одни прозрачни пръсти? И само веднажъ когато азъ лежѣхъ върху милиони падnали звѣзди, азъ дочухъ какъ дълбоката хармония на нощьта, която мойто изострено въображение бѣ превърнало въ гигантски часовникъ, почна постепенно да затихва и умира; мрачния шумъ на рѣката безмълвно потъна въ своето нѣкогашно мълчание и нощьта спрѣ своя дъхъ и сто: низъ спокойнитѣ вълни на тишината изпълва мелодиченъ и извънредно тихъ гласъ който промълви: лека нощь — сѣкашъ самата природа се прощаваше съ своя измъченъ синъ, следъ което рѣката пакъ полетѣ въ своето тържествено шествие и въ мoето въображение изникнаха цвѣтята на ужаса и живота на тропическата нощь. Гласътъ бѣ по-нженъ и по-тихъ отъ гласа на серафимъ и въ душата ми нахлу чувство — познато и измчително, което за единъ мигъ пробѣдена и после угасна, защото азъ познахъ музиката на тоя гласъ, който нѣкога тъй често бѣхъ слушалъ подъ шепота на шумящитѣ кипариси.

Но увы! печални вѣтрове, то отмина както отминава вихрушка, както отмина любовьта ми и както всѣки день умира живота ми.

Отмина! — отмина! — отмина!

И ето го, ето го на западъ мсто бѣдно слънце, което се роди въ една синя сутринь, изпива своя бѣденъ друмъ и въ тая тъмна вечеръ завинаги угасва.

Лоренцо Виентаго Бриньоли.

СПОРТЪ

На 21 т. м. „Спортъ-Клубъ“ заедно съсъ мѣстнитѣ клубове „Диана“ и „Сила“ устроиха футболна игра, съ която ознаменуваха откриването на есенния спортенъ сезонъ въ Самоковъ.

За цѣлта има малка манифестация изъ главната улица до игрището. Манифестацията привлече доста присъствующи на игрището, дошли да видятъ младитѣ спортисти, а най вече успѣха на тия отъ Самоковъ, които въ продължение, само на нѣколко месеца направиха голѣмъ прогресъ въвъ футбола.

Следъ малка почивка на игрището, играта почна. Играта, отначало бавна, не правеше никакво впечатление. Още въ самото начало пролича надмощието на Спортъ Клубъ; обаче играчитѣ му не можаха да използуватъ това си надмощие, и противника имъ, използувайки не добрата свързка между форуардитѣ, умѣло отбиваше всички удари. Първия хафтаймъ завърши при резултатъ 0:0.

При почването на втория хафтаймъ играчитѣ на Спортъ Клубъ се самообладаха. Една по-добра игра отъ страна на форуардитѣ и въобще на цѣлия тимъ пролича. Съ умѣли паси вече бързо достигаха до гола на самоковци и честитѣ шутове отъ страна на Спортъ Клубъ въ гола на противника, разколебаха самоковци. И не следъ дълго Спортъ Клубъ спечели първия голъ. И следъ това топката бе почти предъ гола на самоковци. Играта завърши при резултатъ 7:0въ полза на Спортъ Клубъ.

Силно впечатление правеше прогреса, който самоковци сж направили, както по-горе се загатна, въ разтояние само на нѣколко месеца. И ако и за напредъ самоковци продължаватъ тъй да се интересуватъ, както сега, отъ спорта, то въ не далечно бждаще и въ Самоковъ това движение ще се издигне на подобающа за него висота и спомогне твърде много за културното издигане на града. Защото само въ „здраво тѣло — здравъ духъ

Единъ зритель

фото Ал. Владимировъ

Футболния тимъ на Спортъ Клубъ, който игра на 21 того съсъ „Диана“ и „Сила“ — Самоковъ

Съ желание да даде по-добъръ и по-разнообразенъ вестникъ на свойтѣ читатели, редакционния комитетъ на „Рилски Шепотъ“, обявява между ученичкитѣ и ученицитѣ при нашитѣ училища конкурсъ въ областьта на живописьта (като портрети и карикатури на познати личности, пейсажи и пр.) всичко оригиналъ. Най-добритѣ трудове ще бѫдатъ клиширани и печатени възъ вестника. За по-подробни сведения, желающитѣ нека се отнесатъ до нѣкой членъ на редакционния комитетъ.

НАШИТѢ УЧИЛИЩА

(Сведения за учебната 1923/24 год.)

А. Д. Г.

Презъ настоящата учебна година въ Девическото у-ще има всичко 157 ученички отъ които 136 пансионерки и 21 приходящи.

По класове	Има ученички	Пансионерки	Приходящи	Стари	Нови	Българки	Други народности
III пр. кл.	17	12	5	16	1	11	6
IV кл.	29	27	2	8	21	27	2
V кл.	37	36	1	36	1	36	1
VI кл.	38	28	10	38	—	35	3
VII кл.	18	17	1	18	—	18	—
VIII кл.	18	16	2	18	—	17	1
Всичко	157	136	21	134	23	144	13

Има две „комуни.“ Едната се състои отъ ученичкитѣ отъ III и VIII класове (35 ученички) и се намира подъ ржководството на г-жа Милева. Другата пъкъ се състои отъ ученичкитѣ отъ VII кл. (18) и се намира подъ ржководството на г-жа Маркъ.

А. М. Г.

Въвъ Мжжкото училище (A. S. B.) има всичко 130 ученика, от които 114 пансионери и 16 приходящи.

По класове	Има ученици	Пансионери	Приходящи	Стари	Нови	Дошли от града	Дошли от село	Българи	Други народности
III пр. кл.	6	4	2	6	—	2	4	5	1
IV кл.	46	44	2	14	32	27	19	43	3
V кл.	17	15	2	17	—	15	2	13	4
VI кл.	29	25	4	29	—	21	8	27	2
VII кл.	20	15	5	19	1	15	5	15	5
VIII кл.	12	11	1	12	—	9	3	9	3
Всичко	130	114	16	97	33	89	41	112	18

Учителското тѣло при двете училища се състои от 15 учителки и 14 учители отъ които 6 сж американки и 4 американци. На Дев. училище директорка е пак г-ца Абътъ, а на A. S. B. г. Острандъръ, който е билъ директоръ на A. S. B. за 19 години.

УЧЕНИЧЕСКИТѢ СРГАНИЗАЦИИ

При Амер. Дев. Гимназия

1. Напредъкъ

Основано преди две години. Цели всестранното развитие на членкитѣ си. За презъ настоящата учебна година настоятелството му се състои отъ:

Председателка:	Вѣра Зашева	VIII кл.
Под. „ „	Ц. Иванчева	VIII „
Секретарка:	Р. Манафова	VII „
Касиерка:	В. Добруджанска.	V „

2. Младежко Хр. Д-во (Y. W. C. A)

За настоятелство:

Председателка:	Вѣра Григорова	VII кл.
Под. „ „ :	В. Момчилова	VII „
Секретарка:	Р. Манафова	VII „
Касиерка:	М. Пачеджиева	VII „

При Амер. Мжжка Гимназия (A. S. B.)

1. Развитие

Литературно самообразователно д-во, основано преди 25 години. Цели умственото развитие на членоветѣ си, като за постигане на цѣлта урежда между членоветѣ си упражнения, въвъ които се застѫпватъ следнитѣ отдѣли: декламации, съчинения, музика и пр. Чете се тоже и вкъ „Живдо,“ ржкописенъ дружественъ органъ редактиранъ отъ ученици-членове на д-вото. Д-вото разполага съ доста добра, собствена библиотека, която винаги се намира на разположение на членоветѣ му.

За настоятелство:

Председателъ:	Р. Кютукчиевъ	VIII кл.
Под. „ „	Ас. Николовъ	VII „
Секретарь:	Ив. Добровски	VII „
Касиеръ:	Ив. Димитровъ	VI „
Библиотекарь.	Цв. Поповъ	VI „
Домакини:	М. Георгиевъ	V „
	Ст. Полегановъ	VI „

За редактори на вкъ „Живо“ избрани сж четири ученика.

2. Младежко Хр. Д-во (Y. M. C. A.)

Клонъ отъ общия сжюзъ, на Мл. Хр. Д-ва цели духовното и морално развитие на членоветѣ си. За цѣлта презъ известни недѣлни дни устройва (понѣкога заедно съ Мл. Хр. Д-во въ Дев. у-ще) събрания за всички желающи ученици.

За настоятелство:

Председатель:	Ив. Добровски	VII кл.
Под. „ „	Мирчо Стояновъ	VI „
Секретарь:	Иванъ Кютукчиевъ	VI „
Касиеръ:	Игоръ Бригаликъ	VII „

3. Спортъ-Клубъ

Единственото спортно д-во въ А. S. B., основано една преди две години. Цели телесното развитие на членоветѣ си. За сега застъпва следнитѣ игри: футболъ, баскетъ и отчасти бейсболъ. Въпреки многото мѫчноти, надѣваме се, че то ще успѣе макаръ и съ голѣми усилия да се издигне на подобающа за него висота и наистина да служи като спортенъ факелъ въ А. S. B.

За настоятелство:

Председатель:	Лазаръ Ванковъ	VIII кл.
Под. „ „ :	Ас. Николовъ	VII „
Секретарь:	Ас. Начевъ	VIII „
Касиеръ:	Анастасъ Касабовъ	V „
Домакинъ:	Изидоръ Алкалай	V „
Заведущъ спорта:	Ил. Мутафчиевъ.	VIII „

4. Ученически съветъ

Основанъ преди две години. Тази е най-малката ученическа организация сѫстояща се отъ 7 члена (по единъ отъ всѣки класъ и 2 отъ VIII първо полугодие и VII второто) и единъ учитель, представитель на учителския съветъ, подъ ржководството на г. Директора. Всѣка седмица въ опредѣленъ день съвета има редовни заседания, въвъ които се разглеждатъ въпроси свързани съсъ живота на самото у-ще. Въобще той служи като изразитель на всички желания на ученицитѣ и действува за удовлетворение предъ училищнитѣ власти, на всичко възможно, желано отъ ученицитѣ.

За членове презъ първото полугодие на съвета, избрани сѫ:

Отъ VIII класъ	Лазаръ Ванковъ	
	Трасивулъ Карайтиди	
Отъ VII „	Момчилъ Момчиловъ	
„ VI „	Мирчо Стоименовъ	
„ V „	Мирчо Станковъ	
„ IV „	Симеонъ Яневъ	
„ III „	Василъ Ангеловъ	

5. Недѣлна беседа

Въ тази организация членоветѣ сѫ не по-възрастни отъ 15 год. Всѣка Недѣля следъ обѣдъ в къщата на г-жа Острандъръ, устройва интимни игри и забавления за членоветѣ си.

При двете у-ща

1. Въздържателна дружина

Работи както между ученичкитѣ и ученицитѣ тъй и между самото гражданство за премахването на алкохола. За успѣването на референдума произведенъ преди 6 месеца въ Самоковъ не малко допринесе и тая Въздържателна дружина.

За настоятелство:

Председатель:	Георги Дучевски	VIII кл.
Под. „ „ :	Ас. Николовъ	VII „
Секретарь:	А. Върбанова	VI „
Касиеръ:	М. Маркова	VIII „

2. Черковенъ хоръ

Подъ ржководството на г. Гончаровъ. Въ него участвуватъ всички желающи ученички и ученици отъ VI, VII и VIII класове.

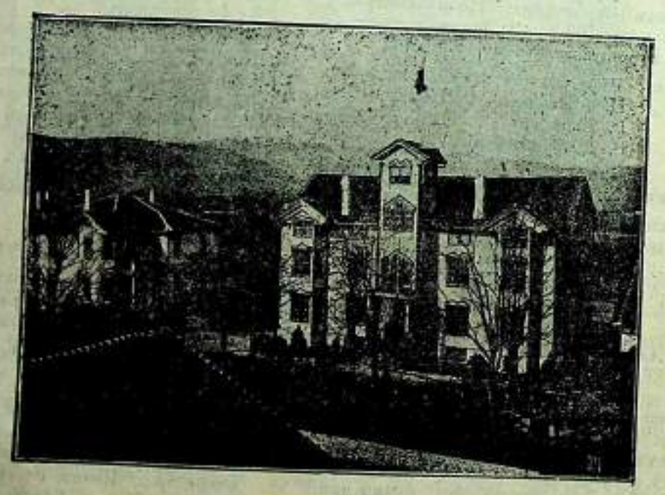
Всѣки Недѣленъ день въ Евангелската черква, хора пѣе песни, които е можалъ да подготви презъ седмицата.

3. Струненъ оркестъръ

Подъ ржководството на г. Гончаровъ, учитель по Пение въ нашитѣ у-ща. Основанъ е преди две години. Презъ учебната година дава музикални забави и концерти.

Тези сѫ организациитѣ, които за презъ настоящата учебна година, ще сѫществуватъ при двете ни училища. Голѣма е вероятностьта, че Boy Scouts — организация ще престане да сѫществува.

И сега, когато сме въ началото на още една учебна година, пожеланме на всички изброени организации най-полотворна дейность и успехъ въ предначертанитѣ имъ цели.

Общъ изгледъ на централното здание на Мѫжкото у-ще.

ХРОНИКА

Кратки сведения за новитѣ ни учители и учителки

— **Г-жа Богданова,** по Литература на двата VIII класа и всички други въ Дев. училище.

— **Г-жа Панайотова** отъ София. Свършила е Девическото у-ще, следъ което е следвала въ Moody School (Америка). За нѣколко години (до 1918 г.) била е учителка въ Дев. у-ще. Сега преподава по История и География на III класъ.

— **Г-ца М. Ефтимова** отъ Самоковъ. Свършила е Дев. у-ще презъ 1920 год., а отпосле педагогическия курсъ въ Кюстендилъ по математическитѣ науки. Миналата учебна година (не презъ цѣлата) била е учителка въ една отъ Самоковскитѣ прогимназии. За презъ настоящата ще преподава Математика на III класъ и IV въ Дев. у-ще.

— **Г-нъ А. Чучулайнъ** отъ Банско. Презъ 1915 г. свършилъ е Софийския университетъ по Литература. За една година билъ е учителъ въ Плевенската гимназия. Презъ Европейската война като офицеръ, билъ е раненъ и за около три години отпосле престоялъ е въ странство на лечение. Ще преподава по Литература на всички гимназиални класове въ мѫжкото у-ще освенъ на VIII. Сѫщо той ще води и Риторическитѣ упражнения въ сѫщото у-ще.

— **Г-нъ П. Цинцовъ** отъ Сухиндолъ. Отъ 1912 г. следвалъ е по Химия въ Дрезденъ. Следъ свършването на Общо Европейската война, въ която е участвувалъ, отново постъпва въ Дрезденския университетъ и презъ 1922 год. свършва тамъ. Ще преподава Химия на всички класове, които я изучаватъ.

*

— **Учебната година** за нашитѣ училища започна на 13 того; сѫщия тоя день, ученичкитѣ първомъ, после и ученицитѣ бѣха събрани за пръвъ пътъ въ занимателнитѣ имъ, където бѣха представени предъ тѣхъ преподавателкитѣ и преподавателитѣ имъ за презъ настоящата учебна година.

— **Поради реконтирането,** което се прави на гимназията въ града, учебнитѣ занятия въ нея още не сѫ почнали. Доколкото е известно ще почнатъ отъ 1 Октомври.

— **Нѣколко свършили** при А. S. B., г. г. Павелъ Христовъ (свършилъ 1921), Христо Яневъ '22 г., Иванъ Тодоровъ '22 г., Самуилъ Енчевъ '22 г., Георги Тодоровъ '23 г., Димитръ Григоровъ '23 г. и Иванъ Котевъ '23 г. бѣха напоследъкъ по за нѣколко дни въ А. S. B.

П. Христовъ и Г. Тодоровъ даже говориха предъ ученицитѣ и въ краткото си говорене ясно изтъкнаха значението, което разнитѣ организации имать за училищния животъ и голѣмата полза, която всѣки ученикъ може да извлече отъ тѣхъ и ползата, която самитѣ тѣ, като членове на нѣкои отъ тия организации, сѫ извлекли.

— **На 21 того,** вечерь най-весело настроение бѣше отпразнуванъ отъ ученицитѣ традиционния имъ празникъ „*Св. Илия*“. И тоя пътъ още веднажъ следъ отпразнуването му стана ясно какво голѣмо значение има тоя празникъ за ученицитѣ при А. S. B., а най-вече за новитѣ такива.

— Благодарение на тоя празникъ разликата, която сѫществува между старитѣ и нови ученици съвсѣмъ изчезва и отпосле нѣма вече „стари“ и „нови“, а само ученици отъ А. S. B.

— **Водятъ се преговори** между „Спортъ Клубъ“ и Френския колежъ въ Пловдивъ за уреждане на голѣмъ футболенъ мачъ между първитѣ тимове на клуба и колежа.

Този мачъ буди голѣмъ интересъ между ученицитѣ и всички интересуващи се отъ спорта въ нашитѣ училища, понеже очаква се, че ако мача се състои то на него чака на Спортъ клубъ ще играе отъ името на А. S. B. При съгласие мача ще се състои въ Пловдивъ.

— **г. г. Миболъ,** Данаилова, Иванова, Зографовъ и Теневъ, миналогодишни наши учители и учителки, не ще бѫдатъ такива за презъ тая учебна година.

Г-ца Миболъ замина за Америка, г-ца Иванова е въ Кюстендилъ, г-ца Данаилова (не ни е известно точно кѫде), г-нъ Зографовъ — въ София, учитель по Литература въ Духовната семинария, а г-нъ Теневъ — директоръ на I Дев. Гимназия въ София.

— **Както миналата** година тъй и тая, времето определено за сутрешна молитва въ сѫбота въ А. S. B. е оставено на разположението на ученицитѣ. Презъ това време Ученическия съветъ докладва предъ ученицитѣ за взетитѣ отъ него решения и ги представя предъ тѣхъ за разискване и одобрение. Разглеждатъ се тоже и въпроси подигнати презъ сѫщото време и взематъ съответнитѣ решения.

— **Дозграждането** на читалищото-паметникъ „Отецъ Паисий“ въ града върви успѣшно.

Поржчанитѣ отъ по-рано декори и нѣкои други първи принадлежности, нужни за сцената на театъра вече сѫ готови. Тоже и завесата. Има приготвени декори за нѣколко отделни сцени, рисувани отъ добре познатия у насъ художникъ—декораторъ Милевъ. И ако развалините отъ напоследъкъ събития не попрѣчатъ на работата въ него, то очаква се къмъ 1 Ноември т. г. театралния салонъ да бѫде готовъ за представяне на разни спектакли. По нататъкъ, следъ като всичко бѫде готово ще се постараемъ да дадемъ подробни сведения за това крупно дѣло, въ Самоковъ, което най-после е къмъ своя край.

— **Неотдавна** писателя Ив. Арнаудовъ отъ София, държа въ града три сказки на теми: „Българската литература, обществото и писателитѣ“; „Жената въ семейството и живота“ и “Паденията и разколъ въ семейството и въ обществото.“

— **Презъ лѣтото** въ Русе е починалъ Иванъ Захариевъ, бившъ ученикъ при А. S. B. отъ класа на '22 г.

— **На 16 того** внезапно се помина Велико Марковъ отъ Стара Загора, ученикъ отъ IV класъ при А. S. B. Тѣлото му бѣ взето отъ домашнитѣ и погребано в София.

Нашитѣ съболезнования къмъ опечаленитѣ близки на двамата починали.

— **Къмъ края на** тоя месецъ учащитѣ се при нашитѣ училища отбиха есенната си трудова повинност (работиха само 5 дни. Още едни день ще работятъ по-късно.)

Въ идущия брой ще дадемъ подробни сведения за всичко извършено презъ тая трудова.

ДРУГАРСКА ЖАЛЕЙКА

Тиха и приятна септемврийска сутринь, нежно галена отъ лжчитѣ на есенното слънце, отмина и онесе въвъ вечностьта нашия младъ другарь

ВЕЛИКЪ МАРКОВЪ

(ученикъ отъ IV класъ)

Едвамъ що бѣше се раздѣлилъ отъ майчини пригръдки, за да се завърне наново всрѣдъ своитѣ другари, кждето пакъ да се заредятъ щастливи и весели дни на „младостьта“ и смъртьта тъй рано го грабна въ леденитѣ си обятия и завинаги раздѣли отъ насъ.

. . . . Спомени мили се влачатъ презъ мудната паметь и тихо нашепватъ за тебе невръстнико, а последнитѣ ти думи: „прости . . . прости. . .“, като ехо огласятъ въ тишината на покоя.

И съ ромона на тжжно падящитѣ есенни листа, приеми нашето последно „прости“!

гр. Самоковъ, 17 септември 1923 г.

Отъ ученицитѣ при
Американската Мжжка Гимназия

ВНИМАНИЕ

1. Този брой се изпраща на всички стари абонати и ония, които сж препоржчани на редакцията. Абонамента за тая година остава сжщия 25 лева, а за странство 30 лева.

Молимъ всички, които искатъ да получаватъ „Р. Шепотъ“, веднага съ получаването на тоя брой, да изпратятъ абонамента му въ редакцията — Амер. мжжка гимназия. А ония, които не желаятъ да го получаватъ, нека бждатъ така добри да го повърнатъ въ редакцията.

2. Въ редакцията се намира цѣлата II годишнина отъ „Рилски Шепотъ“ и 5, 6, 7, 8, 9 и 10 броеве на първата годишнина.

Желающитѣ да се снабдятъ съ нѣкой отъ тия броеве, могатъ да сторятъ това, като заплатятъ по 3 лева за всѣки брой.

3. Умоляватъ се тези абонати, които знаятъ адреситѣ на бивши ученички и ученици при нашитѣ училища, които не получаватъ вестника, да ги изпратятъ на редакцията ни.

Печатница при Американскитѣ Гимназии — САМОКОВЪ.